

SLOVENEK.

Političen list za slovenski národ.

Fe pošti prejeman velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejeman velja: Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za en mesec 1 gld. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto. Posamezne številke voljajo 7 kr.
Mesečnine prejema upravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2, II., 30.

Naznauila (inzerati) se sprejemajo in velja trispotna petič-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr. če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniških ulicah h. št. 2, I., 17.

Izhaja vsak dan, izvenem nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 229.

V Ljubljani, v ponedeljek 6. oktobra 1890.

Letnik XVIII.

Po shodu slovenskih poslancev.

III.

Četrta točka dnevnega reda je bilo časopisje, o katerem je poročal poslanec gosp. Ivan Hribar. Da-si je bila ta točka zadnja, vendar ne najmanj važna. Časopisje je sploh svetovna moč, in v Slovenih posebno merilo duševnega stanja. In izpovejmo tudi naravnost, da so naši časniki v prvi vrsti krivi javnih prepričanj, ki razdvajajo skromne naše moči, ker tirajo na javni oder vsa zasobna nasprotja, podpirajo prečesto le zasobne koristi in se ne klanjajo onemu skupnemu namenu, kateremu naj bi bilo podrejeno vse koristolovje in častihlepje posameznih vplivnih oseb. Tu je pogravitvi vir vednim praskam, ki rodé jezo in sovraštvo, katero se kot smrtonosni strup vjeda tudi v koren naroda. Znane so nam v toliki meri naše časnikarske razmere, da bi morali o njih pisati dolgo vrsto člankov, ko bi hoteli obrisati vse nedostatke in hibe našega časopisja. Zavednemu občinstvu, ki prebira naše časnike, ne bodemo ponavljali pri tej priliki naših političnih grehov. Želja naša je in vsakega treznega moža, naj se uganja osebna politika, če že mora biti, v zasebnih in zaupnih krogih in ne vsiljuje po časnikih občinstvu kot *ordre de bataille*. Stvarna politika, trezno in mirno razmotrivanje političnih in drugih vprašanj bodi naloga in dolžnost vsem slovenskim političnim listom.

Jeden glavnih hib našega časopisja je tudi ta, da ne piše o važnih vprašanjih kolikor mogoče sočasno in odločno. Če jeden časnik sproži važno vprašanje, ki je v najožji zvezi z razvojem naroda, drugi navadno molče ali se oglašajo čez nekaj tednov, in obratno. Vendar ne smemo vse krivde zavračati na vrednike, ker ti tudi vedno ne vedó, kaj kuhajo in varé višji gospodje. Zato bi

želeli tudi mi več naklonjenosti z merodajnih strani zaradi dobre stvari same.

Ker bodemo še imeli priliko govoriti o tem predmetu, končamo svoje poročilo z resolucijo, katero so poslanci sklenili gledé na časopisje. Glasi se:

„Zbrani slovenski in istersko-hrvatski poslanci spoznavajo za potrebno, da se preustroji objektivno postopanje v tiskovnih zadevah in obdó z garancijami, da njegova uporaba ne bode, kakor je bila doslej, pogubna svobodnemu tisku v obče ter slovenskemu in hrvatskemu posebej.“

H koncu izrečemo srčno željo: Dal Bog svoj blagoslov delu národovih zastopnikov, da bi imelo mnogo sadú vsaj v bližnji bodočnosti!

* * *

Mnogi listi se pečajo s tem shodom. Za danes hočemo navesti, kar piše sobotna „Česká Politika“:

„Dne 2. oktobra je bila Ljubljana priča važnega dogodka v življenju slovenskega naroda. Prvikrat so se tukaj sošli slovenski zastopniki iz vseh krajev, kjer od obal Jadranskega morja do sneženih vrhov štajerskih planin prebiva njih narod. Prvikrat so si podali roke k skupnemu delu, katerega ne smé več rušiti ne razlika, ne politično prepričanje. Sloga je tu slavila svoje slavje, sloga v vsem, kar je vsem skupno in česar nimajo upanja nikdar posamezni, pač pa v slogi doseči. Ni skoro naroda, ki bi bil na več raznih delov raztresen in od dvojnega sovražnika obdan s tako silovitim navalom, kakor je narod slovenski. Na jugu so Italijani, ki si hoté prisvojiti Primorje, na severu in zapadu pa Nemci, katerih pleme je v teku časov pogoltailo velik del tega naroda. Samo v eni deželi, na Kranjskem, ima večino v deželnem zboru; v vseh drugih se mora težko boriti za svoje pravice v šoli, uradu in javnem življenju. Na Goriškem ima sicer v dež.

zboru polovico svojih poslancev, vendar ima tukaj, kakor v Istri, kjer ima v dež. zboru odlično manjšino, in v Trstu v Italijanih premogočne nasprotnike. A gôrje je še v Korotanu, kjer si ne morejo od Nemcev priboriti domačih šol.

Zahteve slovenske predložene in soglasno sprejete pri shodu slovenskih poslancev razdelimo najlažje v dva dela. Prvi del obsega one zahteve, katere jim gredó po pravici in ustavi; drugi del pa one, za katere hočejo skupno delovati v narodov prospeh. Po ustavi jim je zagotovljena enaka pravica, vzgoja v maternem jeziku, šole od ljudskih pa do pravne akademije, katero tirjajo za Ljubljano. To jim gré s toliko večjo pravico, ker je razvoj Slovencev v tesni zvezi z razvojem avstrijske države; zakaj nasproti irredentovskim Italijanom so Slovenci pravi avstrijski živelj, avstrijska trdnjava proti Italiji, trdnejša nego vsaka druga še tako umetalno sestavljena zgradba. Jednako so Slovenci avstrijski živelj na severu proti agitacijam nemških ultranarodnjakov. Avstrijsko stališče samo naklada torej vladi dolžnost, da ne slabi v tem kraju avstrijskega življa.

Prva zahteva Slovencev za njih bodočnost pa je njih združenje; zakaj prirojeno je, da si narod, tako umetno razkosan in s tem oslavljen, želi take edinosti. V združenju Sloveniji ne bi bili neprijatelji avstrijski prav nič nevarni, ker bi se porazgubili.

Ta shod pa je tudi očitno pokazal, kako prazno je pisarjenje, s katerim hoče praški svobodomiselni organ delati reklamo zá-se in za svojo stranko. Ni temu še dolgo, ko se je ponašal, da Slovenci v državnem zboru nameravajo vstopiti v mladočeški klub. Omenimo samo, da so se slovenski poslanci soglasno izrekli za šolo na podlagi verskega izpovedanja in to je dovolj, kajti Mladočeši so v tej točki popolno jedini z nemškimi liberalci. Ta jedinstvo zastopnikov slovenskih z raznih krajev tako slavno izvršena v Ljubljani, nam smé biti vzgled

LISTEK.

Radinje.

Zgodovinska povest Jana Podhajského. — Poslov. V. Z.

V.

Ko se je Eliška vrnila v grad s svojega sprehoda v gozdu, kjer jo je preplašil neznan pogled mladeniča, videla je, da je na dvorišči nenavadno gibanje. Služabniki vodijo mnogo konj, krasno in manj krasno osedlanih v konjišnico; polno tujih ljudi je na gradu. Kaj pomenja to?

Oče je iznenadil hčerko pozvavši svoje znance in prijatelje v gosti hčeri na čast. Tako razlaga deklici zgovorna Veronika, služabnica njena.

„Pojdi, gospodičina Eliška, pojdi, da se oblečeš v praznjo obleko.“ In prišla jo je za roke in jo hitro odvedla v njeno spalnico in oblekla v novo oblačilo, katero je dal oče napraviti svoji hčeri. Nad čelom se je lesketal zlat trak z granatnimi zvezdicami, dolge kite las so bile zvezane na konci z rudečim trakom, beli robec je bil ovit s krasnim pasom, okrog vrata je imela težko verižico in male nožice so tičale v rudečih črevljičkih.

„Kako si lepa, mila moja gospodičina!“ zaklicala je služabnica in gledala deklico, ki je sramežljivo zarudela. „Pojdi, že čakajo na-te.“

Ravno je prišel oče po hčer, da bi jo predstavil svojim gostom. Deklica se je tresla; mej toliko

ljudij mora stopiti, tujih ljudij in neznanih! Toliko oči bo gledalo na-njo.

S povešenimi očmi je šla na očetovi strani v veliko dvorano, kjer so bili gostje zbrani.

„Moja hči Eliška“, rekel je oče, ko jo je privedel v sredo svojih prijateljev; „in tu, drago dete, sami prijatelji tvojega očeta. Tu častitljivi naš duhovnik Jan, katerega si že videla v cerkvi Device Marije. Odpustite, častitljivi oče, da nisem privedel k vam svojega deteta; bili ste bolehní in nisem si upal rušiti vam potrebnega miru.“ Deklica je poljubila roko resnemu, srebrosclasemu duhovniku v prosti duhovniški črni obleki.

„Kakor upam, bomo se videli večkrat z gospodičino“, rekel je duhovnik.

„Tu vidiš dragega soseda Habarta s Hradka. Njegov grad vidiš, ako pogledaš skozi okno svoje sobe k Ždaru nad Rokicani“, nadaljeval je grajski grof vodeč svojo hčer že k starejšemu vitezu strogega obraza. „Tudi drugi naš sosed, Jaroslav s Štenovic, nas je počastil s svojim obiskom“, govoril je dalje domači gospod, klanjaje se mlademu možu, oblečenemu po tadanji navadi večega plemstva. Gospod Jaroslav je poljubil uljudno dekličino roko. Njen že poprej rudeči obraz je zarudel do vratu.

„Gospod Jaroslav je bil tako prijazen, da je privedel k nam svojega ujea, gospoda Vaclava z Vrtbe, ki je bil ravno pri njem v posetih.“

Ta gospod je bil še dosti krepak. V laseh in bradi se je jedva videla kaka srebrna nitka.

„Slišal sem, da je živela gospodičina v varstvu Hroznate, kateri je sezidal samostan v Tepli in pozneje v Hoteševih, ker se ni mogel vdeležiti boja proti nevernikom, kakor je obljubil pred Bogom. Tudi on je imel rudeča znamenja na rogeh na bojnem polji, s katerimi se tudi moj ščit ponaša“, bahal se je Vaclav z Vrtbe, člen gosposkega, tedaj slavnega rodu.

Iz Plzna so bili tudi gostje, trije ponosni meščanje, ki so lahko stopili v družbo plemenitnikov, ker so imeli tudi plemenitaške pravice. Sicer bi se ne upali med one, katerim so bile pripete viteške ostroge.

Po obedu je vedel gospodar vse goste po gradu. Skoro vsem je bil grad dobro znan, ker niso bili tu prvokrat. Le gospod Vaclav z Vrtbe, ki je stanoval še dve miljii za Plznom, ni bil še nikdar na Radinjah in jih je zato ogleдал bolj natančno.

„Kako star je ta grad, gospod“, govoril je Hrdonj z Dubnjan, „ne morem povedati, ali od najstarejših časov je bil lastnina kraljeve zakladnice in vedno važna trdnjava, ki je branila na široko vso okolico in se večkrat pokazal mogočna zaščita proti tujim sovražnikom in pri uporih domačega naroda. Za poslednjih kraljev iz Přemislavega rodú je ostal grad zapuščen, dokler se ga ni spomnil Karol in ga dal popraviti, utrditi z nova, da bi si

za naše politično življenje. Tudi med Slovenci so stranke in vendar so se dogovorili in zjedini. Svobodomiselnost med Slovenci davajo prednost prospehu naroda pred prospedom strankarske strasti. Naši pa so zopet pokazali pri zadnjem razgovoru med češkima strankama, da jim ni nič na shodu, da nečejo shoda, da v dōbi prevažni, ko se drugi narodi družijo k skupnemu delovanju, ne znajo drugzega, nego brezozirno napadati, ponašati se s tem, kar so si izposodili od narodne stranke, namreč z narodnim programom Palačkega in Riegra in pobijati to, za kar so drugi zastavljali vse svoje moči. Tudi mi smo narod obkoljen od neprijateljev in vkljub raznim mnenjem potrebni so v tem boju tudi nam vzajemni shodi. Čestitamo Slovincem k pričetemu delu; dal Bog, da jih pot, katero so nastopili, dovede k zaželjenemu namenu."

Politični pregled.

V Ljubljani, 6. oktobra.

Notranje dežele.

Z volitvami v deželni zbor dolnjeavstrijski se še vedno pečajo avstrijski listi. Vladni listi vpijejo, da je izid teh volitev, kjer so si pridobili združeni kristijani toliko novih mandatov, sramota za Dunaj; „N. Fr. Presse“, javka vsa obupana, du je padel prejšnji župan dr. Uhl proti neznanemu človeku, podžupan Stendel proti demagogu dr. Luegerju, da se je sam župan dunajski obdržal z neznančno večino, da se vselijo v deželni zbor najhujši kričači in pouličnjaki dr. Lueger, Schneider, Hauk, Gregorič, Scheicher. V svoji pikri zlobi vsklikne od zadnjih političnih dogodkov nemilo zadeta židovska trobulja: „Živelo slovensko-hrvatsko, živelo Luegerjevo-Scheicherjevo zjedinjenje! — „N. Fr. Presse“ sama prizna, da bi bili sami protiliberalci izvoljeni na Dunaji, ko bi vlada ne bila oblastno posegla v volilni boj, in drzne se klicati na pomoč proti antisemitom ono vlado, za katero dosedaj ni imela ni jedne dobre besede, od te vlade sije ji edino upanje, da zajezi rastočo antisemitko povodenj! — Vzrok zato je sevēda očiten; liberalci čutijo, da propada njih stranka in uprav sedaj, ko kandiduje za ministrske sedeže, bi jo bili pokazali močno in cvetočo, a sedaj pridejo ti preklicani antisemitje ter jim skazē vse veselje, — Češki listi po pravici sklepajo iz teh pojavov, da niti govora ni, da bi židovskoliberalna bankerotna stranka bila zmožna nastopiti za Taaffejem vladno dedščino. — Pri drugi volitvi v okraji Landstrasse dobil je kapelan Schnabl 2438 glasov in Grūbl 2378; ker pa Schnablenu vendar še 30 glasov manjka do absolutne večine, bo med obema še ožja volitev. — Nižjeavstrijska zbornica je izvolila štiri liberalce v deželni zbor.

Nemški cesar bivajoč na Dunaji odlikoval je z redovi nekatere avstrijske dostojanstvenike; židovski listi ne morejo potlačiti svoje radosti, da je kakor pred dvema letoma tudi sedaj ostal brez odlikovalnega reda — grof Taaffe. On niti ni prišel na kolodvor, ko so sprejeli nemškega cesarja. Listi pravijo, da grof Taaffe v Avstriji zastopa stališče, ki se po nazoru nemških politikov ne sklada z važnostjo nemško-avstrijske zveze. Znano je, da grof Taaffe na nemškem dvoru ni priljubljena oseba; to Avstriji gotovo ni na kvar.

Poravnava med ogrsko vlado in katoliškimi škofi se bliža svojemu koncu, to nam-

reč sklepajo listi iz tega, da se je tudi nadškof Samassa, doslej pristaš grofa Apponyja, pridružil liberalni vladni stranki. Tudi novi patrijarh srbski J. Branković se je vpisal v liberalni državno-zbornski klub. Pač so čudne razmere na Ogrskem, kjer se v postavodajalnem zboru tako prijateljski družijo katoliški škofje z očitnimi protozidarji. Kako da bo srbski patrijarh zastopal koristi svoje narodne cerkve v liberalni vladni stranki, ki koplje grob srbski narodni cerkvi, to nam je celo neumevno. Vidimo pa na Ogrskem jasno, do kakih posledic privede razmere ideja absolutne narodnosti, tukaj ogrske, kateri se more tudi večina drugih narodnostij pokoriti. Vladna opozicija vedno bolj razpada v ogrskem zboru; zadnji čas je Ugron osnoval svojo lastno stranko; grof Appony je vedno bolj osamljen in tudi drugače biti ne more, odkar se je ločil od konservativnega programa.

Vnanje države.

Rusija. Iz Peterburga se poroča 26. sept. nekemu berlinskemu listu, da so v Žitomiru zaprli nekdanjega avstrijskega častnika Krasnickega, upravitelja tamošnjih tabačnih skladišč, kot ovaduha; isto se je zgodilo tudi s pisarjem 11. armadnega kora Tutseinskim. Zadnje imenovani je rodom Poljak Oba sta neki priznala svoje izdajsko delovanje. — Propaganda za pravoslavno grško cerkev se je zopet ponovila med Rusi. Tako namerava ruska vlada zgraditi „grške pravoslavne“ cerkve v Berlinu, Londonu, Madridu in v Parizu, kjer je že ena taka cerkev. Da delajo pri tej priliki Rusiji sovražni listi svoje opazke, nam ni treba še posebej omenjati.

Italija. Kakor znano, bilo je v Rimu razpuščeno irredentovsko društvo „Oberdank“. Toda irredentovsko in revolucionarno gibanje v Italiji je kakor hydra, in italijanska vlada kar ne more biti kos tej pošasti. Na mestu imenovanega razpuščenega društva se je namreč takoj drugo društvo z imenom „G. O. društvo“ osnovalo ter opomnilo, da značiti te dve črki „Gioventù Operaia“ t. j. delavna mladost. Da pa pomeniti omenjeni črki „G. O.“ Guglielmo Oberdank in da ima to novo društvo iste namene kakor razpuščeno društvo „Guglielmo Oberdank“, ni treba še posebej omenjati.

Francija. Budgetna komisija francoske zbornice se snide 13. dnē t. m., da sprejme predlog ministra Rouvierja. V tem predlogu naznanja Rouvier, kako menī poravnati primankljaj 13 milijonov v proračunu za 1891. l. Zbornica sama se pa snide 20. t. m. — Kakor zagotavljajo najnovejša poročila, došla iz Dahomeja francoskemu ministru mornarice, je z Dahomejem sklenen mir. Če ne bo de res Francija imela več sitnosti z Dahomejem, pokazala bo prihodnost.

Spanija. Iz Valencije se poroča 4. t. m. listom: V provinciji je zbolelo včeraj za kolero 19, v mestu samem pa 18 ljudi. Kakor je videti, ni še ponehala strašna bolezen v španski deželi.

Portugal. Kako predrzni so portugalski republikanci, razvidno je zopet iz poročil, poslanih listom iz Lisabone: Vsled teh poročil, imel je tamošnji revolucionarni odbor pred tednom dni po noči osemurno sejo ter sprejel za daljši obravnavi naslednje sklepe: Kralj Karol naj se razglasi za odstavljenega, in vsi udje kraljeve rodovine morajo ostaviti Portugal v osemindesetih urah. Pri sohi pesnika Camoensa naj se razglasi Portugal za republiko in sedanji ministri Hintze, Ribeiro in Serpa Piementel naj se denejo kot izdajice takoj pod ključ ter prične tožba proti njim: — Iz poročil je razvidno, kako želē portugalski prekucuhi uvrstiti Portugal mej druge

republike. Da pa s tem ne bi bilo pomagano težnja portugalskega prebivalstva, umeje se samo ob sebi. Toda kaj je tem rogoviležem do narodnega blagostanja. Da bi prišli sami k bogato obloženim državnim jaslam, to je prva ostroga, katera jih spodbada k državi pogubnemu rogoviljenju. Da bi bilo temu tako, kaže jasno Francija. Vender pa upamo, da se ne izpolnijo želje vročekrvnih republikancev, temveč da dobi Portugal v Martensu Ferrau izvrstno vlado, kateri se bode posrečilo spraviti Portugal v ravnotežje. Najnovejša lisabonska poročila zagotavljajo namreč, da je vlada portugalska vže sestavljena. Martens Ferrao je neki minister vnanjih, Ribeiro pa minister notranjih zadev.

Belgija. Med belgijskimi delavci se je zopet bati izgredov. Če izbuknejo zopet štrajki med njimi, krivi jih bodo mnogi socijalistiški agitatorji, ki podpodpihujejo, hujskajo ljudstvo ter gojē med njim nezadovoljnost. Zalostno je, da veruje priprosto ljudstvo tacim krivim prerokom ter se da zapeljati še v večjo bedo. Ali ne bi bilo dobro, da bi vlada zaprečila tako hujskanje med mirnimi delavskimi krogi, dokler še ni prepozno.

Izvirni dopisi.

Iz Trsta, dnē 4. oktobra. Danes, ko praznuje Avstrija god svojega presvetlega vladarja, pošljem Ti, dragi „Slovenec“, nekaj vrstic iz našega pomorskega mesta.

Ako druge šole praznujejo, tem gotoveje praznuje slovenska ljudska šola pri sv. Jakobu, katero vzdržuje družba sv. Cirila in Metoda, današnji dan.

Solska mladina se je zbrala v šolskem poslopji, kjer se jej je ob kratkem pojasnil pomen tega za vso Avstrijo veselega dnē ter se otrokom priporočilo, naj pridno molijo za dobrega očeta, svetlega cesarja. Pod nadzorstvom učiteljstva podali so se potem šolarji v cerkev k sv. Jakobu. Prvi so šli iz otroškega vrta, kakih 60 otrok. Za temi je šel I. razred kakih 80, potem II. razred 60 in III. razred 50 učencev in učenk. Bilo je torej nad 250 šolarjev, tedaj lepo število.

Učenci in učenke III. razreda so mej sv. mašo prav dobro peli na koro ter po sv. maši še čvrsto zapeli cesarsko himno. Maševal je duh. pomočnik pri sv. Jakobu in katehet na tej šoli č. g. Sila.

Kakor razvidno, je tu nad 250 otrok, ki so slovenskih roditeljev in obiskujejo slovensko šolo, oziroma otroški vrt.

Imeli bi lahko na teh zavodih še več otrok, a pri najboljši volji jih ne morejo več sprejeti, ker manjka prostora. Kako potrebno bi bilo ustanoviti še par takih slovenskih zavodov, da bi se postreglo ukaželjni slovenski mladini! Rojaki ob mejah, rojaki vsepovsod pa iz tega razvidijo, da svotice, ki jih darujejo šolski družbi sv. Cirila in Metoda, rodijo lep sad. Naj nam bo to v spodbudo, da delamo složno, delamo vztrajno za svojo nedolžno dečo in jo ohranimo za mili naš rod. Bog o mil.

Iz Zagreba, 3. oktobra. Nemila smrt pobrala je Hrvatom zopet jednega najumnejših njenih sinov, namreč Josipa Miškatičeva, ki je po dolgotrajni bolezni umrl 2. oktobra. Ker se je pokojnik bavil s

tu pripravil svoje stanovanje drugo za Karlsteinom, kjer bi se odpočil od vladarskih skrbi. Pri popraviljanji se ni štedilo, kakor vidiš. Kralj je imenoval grad Karlskrono — svojo krono, iz česar je razvidno, kolike važnosti mu je bil ta grad. Ali to njegovo ime ni zatrlo starega imena Radinje. Iz Karlove dōbe so tudi nekatere slike na stenah in na oknih; tam je podoba kraljeva in lepe soproge Eliške in pokojnega Vaclava še kraljujočega. In tu vidiš naslikano poroko v Libušinih časih."

„Morda sem uganil“, pravi Vaclav z Vrtbe. „Tam na zlatem prestolu sedi kneginja Libuša v beli obleki, a na stopnicah slavni deklici umetnosti. Aj glej, jedna drži desko pravice in druga meč grozeč krivicam, in okrog kmetje, lebi in vladike. Pred kneginjo-pa stojita brata in sodita o očetovi dedščini, Stahlav od hladne Radbuze in jezni Hрудоš, Ali sem uganil?“

„Uganil si gospod.“

Gospodar je vodil goste po mnogih dvoranah, stopil ž njimi na visoki stolp, od koder se je videlo polovico Češkega. Na daljnem zapadu so se videle Šumavske gorē; na izhodu so se kupičili holmi Brdskih gor z najvišjo goro Radčem, kjer so bajē nekđaj stanovali Obri, kakor tudi na Ždaru nad Rokicanami, kjer so se še ohranili obrovski nasipi in zidovje s skal brez malte. Tam na severu za Plznom se vspenja najvišja gora v plzenski okolici Krkavee, kjer stanujejo še seda skalni in gozdni duhovi.

Tako je razlagal Hrdonj z Dubnjan mesta, katera so se videla s severnega grajskega stolpa.

„Tam pod okroglim stolpom je temna ječa; le da je sedaj hvala Bogu prazna in upam, da tudi v prihodnje ne dobi stanovalcev.“

Proti večeru so odšli gostje z Radinj. Vsakoga oko je padlo z ljubeznjivostjo na hčer grajskega gospodarja; posebno Jaroslav s Štenovic jo je pogledal prijazno. Odhajal je z Radinj, ali pustil je tam svoje srce.

Ko so se gostje veselili v gradu, stal je pod gradom visok mladenič v viteški obleki in gledal neprestano na strmo skalo in sive grajske stene. Stal je tu kakor na straži zakrit pred grajskimi prebivalci od mahnate skale. Bil je to Bořek z Ledkova. Ko so odhajali gostje iz gradu, stal je še vedno tu s prekrižanima rokama na prsih. Brez zanimanja je pogledal na vsakega iz zakritja, le ko je ugledal Jaroslava s Štenovic, ganil se je, zmračilo se mu je čelo in stisnil je pest.

Videl je, spoznal je v njem, kakor bi mu povedal kak notranji glas, svojega tekmeča.

Že se je bližala zima. Nastali so deževni oktobrovi dnevi, goste megle so se valile po lesih in solnea ni bilo videti mnogo dnij. O takih dneh se je prijetno vvesti h kaminu, kjer veselo plapolā ogenj, in se razgovarjati z dragimi osebami. Tako so se zabavali na Radinjah — in bilo jim je pri tem prijetno.

Koncem oktobra je nastalo še nekaj lepih dnij. Kakor bi se leto še jedenkrat spustilo na zemljo, kakor bi se mu po njej zatožilo: tako je bilo lepo, toplo, jasno.

Eliška že ni bila davno pri studenci pod podobo Device Marije. Tako lepo vreme je zvnaj. „Pojdi ven in razveseli se v lesnem svetišči, saj ne boš mogla tje celo zimo.“ Tako šepeta nekaj deklici. Poslušna temu glasu, hiti po znani poti k studencu. Kako je tu tiho, milo! Ah, tu še cvetē pozne jesenske cvetke in spuščajo glavice nad studenček. „Spletem venec iz teh poznih cvetic“, pravi si deklica in se vsede na klopico, plete venec iz cvetlic, ki so rasle po travniku.

„Podari mi ta venček; izkaži mi to ljubezen, milostna gospodična“, ozove se ne daleč mil glas. Deklica se zgane, pogleda v stran, odkoder se je oglasil glas in zagleda njega, kateri se ji je prikazal pred nekoliko meseci na ravno tem mestu in jo tako prestrašil. Gotovo je to dober človek, ker je toliko dobrote v njegovem glasu, njegovem očesu in njegovem obrazu. Deklica mu poda venec, kateri je tako vroče prosil in čuti zato gorek poljub na svoji roki. Ali ne izpregovorivši nobene besede hiti od tod.

Tako se je sešla v drugo s Bořkom z Ledkova, ne pozna je ga. Njegov obraz se je vtisnil še globokeje v njeno srce.

(Dalje sledi.)

politiko, pa bil zadnji čas privrženec sedanje narodne ali vladine stranke, obsodili so ga opozicijski listi kot takega, vendar pa mu niso zanikali njegovih velikih sposobnostij, dočim ga vladina stranka v zvezde kuje, ter priznava, da je bil pokojnik najsposobnejši mož v sedanji narodni stranki in da se mu bode težko našel tako izvrsten namestnik. Sposobnostij je imel rajnki zares v obilju, samo jih ni rabil vedno v korist svoje domovine, nego le preveč za svojo udobnost. In to je, kar se mu mora očitati; to mu potemnuje tudi njegovo slavo; kajti ne more se mu reči, da je bil čist značaj v političnem in privatnem življenju. Svet ga je zasleplil in v tej zaslepljenosti je izgubil tudi vsak vzvišeni ideal, posebno pa oni o domovinski ljubezni.

Ker je bil rajnki tako znamenit publicist, naj sledi v kratkem njegov životopis na tem mestu.

Josip Miškatić se je rodil 1836. leta v Cerniku v Slavoniji. Gimnazijo je obiskoval v Požegi, kjer je že zgodaj pokazal izreden talent, a bogoslovje pa v Zagrebu in Djakovem. Že v 23. letu je postal namestni učitelj gimnazije v Oseku, a leta 1860 v Zagrebu. Tukaj se je precej pridružil prvakom tedanjega političnega gibanja proti zistemu Schmerlingovemu ter začel pisati za časopise članke, ki so se odlikovali po sodržaju in obliki, pa tako opozorili marsikoga na mladega publicista. V kratkem so ga smatrali v Zagrebu prvega med publicisti. S 25 leti je bil že član sabora leta 1861, pa ker je bil hud protivnik Schmerlingovemu zistemu, bil je odpuščen od službe leta 1863. To zgodo je upotrebil mladi Miškatić, da se še bolj naobrazil, pa se je podal, podpiran od Strossmayerja, na vseučilišča v Bonn in Berlin, da posluša tukaj predavanja iz zgodovine. Profesorji njegovi so bili Sybel in Norden, Momsen in Trendelenburg, vsi na glasu učenjaki, ter se je v povestni znanosti mogel popolnoma izobraziti. Vendar pa svojih študij ni dokončal, kar je kasneje večkrat obžaloval. Tukaj iz Berolina je dopisoval prav pridno v tedanji „Pozor“, ter so po trditvi glasovitega Ferkovca ti njegovi članki najkvalitetnejši produkti hrvatske žurnalistike.

Ko se je vrnil iz Nemčije, stopil je Miškatić leta 1865 zopet v hrvatski sabor, kjer je stal v prvih redovih narodno-liberalne stranke. Tukaj je oponiral s stranko Dunaju, kakor so tudi Madjari oponirali. Ko je pa po nesrečni vojski leta 1866 stopil na čelo avstrijske vladni Beust, ter se kmalu za tem rodil dualizem, prešel je tudi on v odločno opozicijo proti dualizmu.

Prevzevši zatem tudi vredništvo „Pozora“, moral se je po njegovej obustavi leta 1868 preseliti na Dunaj, kjer je vrejeval „Novi Pozor“, pa ko je le-temu bil prepovedan vhod na Hrvatsko, preseli se on v Sisek, kjer je začel z Vončino izdajati „Zatočnik“. Kaj je Miškatić delal tukaj kot vrednik pri tem listu, bode se kasneje mirneje in treznejše soditi dalo. Zasluge njegove kot publicista so gotovo mnogo vredne.

(Konec sledi.)

Občni zbor „Narodne šole“, društva v podporo ljudskim šolam in učiteljem, dné 1. oktobra 1890.

(Konec.)

Tajnikovo poročilo se brez debate odobri. Na vprašanje gospoda predsednika, so li vsi gg. društveniki s šolskim blagom od „Narodne šole“ doposlani zadovoljni, izreče se g. T. za patentirane svinčnike, ter meni, da bi bilo umestno, ko bi odbor izdal v „Tovarišu“ linijament in številke onih zvezkov, katere društvo razpošilja.

Temu pa gospod B. pripomni, da so „Številnice“ z navpičnimi črtami za nič za šolsko rabo, ter naj se rabijo le one z vodoravnimi črtami.

Gosp. Punčuh je pa mnenja, da so v višjih oddelkih zvezki z navpičnimi črtami potrebni in koristni, ker se otroci tako bolj samostojnosti in lepše pisave številčk privadijo.

Tega mnenja je tudi g. Lunder, ter pristavlja, da se z navpičnimi črtami pospešuje dekadični zistem.

Gosp. Malenšek pravi, da se učitelj v eno-razrednicah nikakor ne more ukvarjati z zvezki z navpičnimi črtami, ker pri tem zgubi mnogo časa in se svrha ne doseže; on je za zvezke z vodoravnimi črtami, ter pristavi, da bi „Tovariš“ z objavo linijamentov priobčil ob enem tudi ceno zvezkov.

Gosp. Krulec pa meni, da se temu lahko s takozvanimi „Vzornimi zvezki“ v okom pride, katere

naj odbor pri g. založniku naroči in udom doloži, in vsa ta zadeva v „Tovarišu“ odpade.

Gosp. Žumer pravi, da so po vseh šolah na Kranjskem vpeljani Grubbauerjevi zvezki; kjer še niso, bodo se gotovo vpeljali, kakor je zadnji čas sklenila učiteljska konferenca v Kranji. Sicer pa izve on iz svoje skušnje, da se večina učiteljev ogreva za zvezke z vodoravnimi črtami, katere zelo pospešujejo lepo pisavo številčk. Odbor „Narodne šole“ naj si tudi v prihodnje naroča v obilnem številu zvezkov z vodoravnimi črtami; da se pa nikomur sila ne dela, naj se pa tudi zvezki z navpičnimi črtami ne opusté.

Predsednik obljubuje, da se hoče odbor na vse izražene želje tudi v prihodnje ozirati.

Ker imajo vsi častiti društveniki „račun“ v rokah, opusti se branje istega in se brez debate odobri za pregledovalce „računa“ izvolije gg.: J. Cepuder, Janez Krulec in Fran Raktelj.

Potem pride na vrsto posebni predlog gledé izdanja „Imenika udov“.

Gosp. Stegnar je iz gospodarskih ozirów zoper izdanje taistega, čemur pa ugovarja gosp. M., kateri pričakuje od „Imenika“ za društvo veliko korist.

Gospod Žirovnik odgovarja, čemu izdajati denar za brezkoristno podjetje, saj je slehernemu znano, da se ves „Imenik“ koncentrira jedino le v delavnem odboru našem.

Pri glasovanju sprejet je bil predlog, da se imatiskanje „Imenika“ za sedaj opustiti in se vsa stvar prepusti v daljno razmotrivanje odboru, kateri bo že pravo ukrenil, kakor vsikdar.

Predno se preide k volitvam, predlaga gosp. Trošt, da se izreče vsemu odboru, posebno pa „trojici za mizo“, za marljivo in toliko požrtvovalno delovanje najtoplejša zahvala. — Zbor vstane s svojih sedežev.

Izid volitve bil je ta: Srečko Stegnar, Andrej Žumer, Fran Govekar, Matej Močnik, Andrej Praprotnik, Fran Praprotnik, Jože Cepuder in Fran Raktelj.

Predsednik sklène zborovanje, zahvalivši vse za toliko vdeležbo, ki naj bi bila prihodnjič še večja.

Dnevne novice.

(Družbi sv. Cirila in Metoda) je doposlal predsednik posojilnice „Šaleška dolina“ v Šoštanj, g. I. Kačić, 14 gld. 18 kr. kot svoto nabrano v veseli družbi čitalničarjev in ob enem udov družbe sv. Cirila in Metoda v Šoštanji. V prostorih gospoda in gospé Rajšter se je namreč osnovalo to nabiranje na predlog g. V. Ježovnika ob priliki navdane napitnice vrlega gosp. M. na to dobo v Ljubljani zbrane slovenske in istersko-hrvatske poslance. — Ko beležimo to ljubo vest, podarjamo, da nas srčno veseli uvidajoče: kako tudi našim deželanom zunaj Ljubljane imponuje zbranih 51 naših zaupnih mož — delujočih v naprej eden za vse in vsi za enega na poprišču srčno nam ljubljene domovine. — Zatrjujemo Vam, da tudi na nas „ni bil napravil do sedaj še nobeden v Ljubljani temu podobnega vtisa.

(Osebna vest.) Okrajni komisar in načelnik predsedniški pisarni c. kr. deželne vlade kranjske gosp. dr. Andrej grof Schaffgotsch je pridelen notranjemu ministerstvu.

(Poročil) se je danes popoldné v tukajšnji frančiškanski cerkvi gimnazijski učitelj v Novem Mestu gosp. Fran Novak z gospodičino Antonijo Jermanovo.

(Vodstvo okrožnega sodišča celjskega) je začasno prevzel g. dežel. sodišča svetovalec Ludovik Jordan.

(Umrl) je v soboto zjutraj v samostanu Mehrerau blizu Bregence katoliški učenjak in pisatelj prve vrste, kardinal dr. Josip Hergenröther, rojen v Würzburgu leta 1824. Rajnik je pred nekoliko leti par dni bival v Ljubljani kot gost našega mil. knezoškofa. Namnožil je učeni kardinal bogoslovno slovstvo z dolgo vrsto prekrasnih knjig. Naj imenujemo le njegovo temeljito cerkveno zgodovino, obsežno razpravo o Fociju, Antijanusu, zgodovino concilijev, regesta Leona X.

(Ogenj.) Iz Zalega Loga se poroča, da je dné 3. t. m. v vasi Danjah nad Železniki vsled neprevidnosti nastal ogenj, ki je uničil najst številčk. Škode je nad 20.000 gld.

(Dnevni red) seji ljubljanskega občinskega sveta v torek, 7. dan t. l., ob 6. uri zvečer v mestni dvorani. — 1. Oznanila

predsedstva. 2. Policijskega odseka poročilo o premembu tržnega reda gledé prekupovanja. 3. Šolskega in finančnega odseka poročilo gledé vstanovitve višje dekliške šole. 4. Šolskega odseka poročilo a) gledé šolskega vrta za nazorni in stvarni pouk pri prvi mestni petrazredni deški ljudski šoli; b) gledé nagrad za vodstvo in pouk na tukajšnjih obrtnih pripravljavnicah pro 1889/90; c) o prošnji mestne nemške dekliške šole vodstva za zvišanje letne dotacije; d) o prošnji šolskega sluge Novaka za nagrado gledé posla pri obrtni pripravljavnici. 5. Stavbinskega odseka poročilo gledé podaljšanja kanala pri mestni vojašnici do konca Travnjskih ulic. 6. Finančnega odseka poročilo a) o skontrovanju mestne blagajnice dné 18. junija letos; b) o računskih občinskih zaključkih za 1889. leto. 7. Vodovodnega direktorija poročilo.

(Iz Il. Bistrice) se nam poroča: V soboto dné 4. t. m. je po dolgi bolezni previden s sv. zakramenti umrl g. Aleksander Ličan, mnogoletni župan bistrski, veliki trgovec in posestnik, odlikovan s srebrnim križcem s krono. Bil je rajnki vrl, pošten mož, dober kristijan in národnjak, obče spoštovan po vsem okraju. Njegova zasluga je, da imamo v Bistrici nov lep zvonik in mило doneče zvonove. Danes je bil rajnki Ličan, spremljan od obile množice žalujočih, slovesno pokopan. Naj bo premnogim znancem in prijateljem, posebno duhovnikom v spomin in molitev priporočen! xy.

(Oddaja raznega dela.) V pisarni c. in kr. vojaškega oskrbovalnega skladišča bo dné 13. okt. 1890, ob 10. uri dopoldné javna obravnava o ustnih in pismenih ponudbah zarad oddaje raznega dela in dobave nekaterih stvari za c. in kr. vojaško oskrbovalno skladišče in c. in kr. garnizijsko bolnišnico v Ljubljani za čas od 1. januarja do 31. decembra 1891, eventuelno do 31. decembra 1893. l. Oddajalo se bo: poprave lesenih posteljnakov in posteljne oprave, snaženje poslednje, prenavljanje žimnic in podzglavja, šivanje in basanje slamnjakov, naprava prevlak iz eraričnega blaga, dobava žime itd. Splošni pogoji so v trgovski in obrtni zbornici, podrobnejši pa v pisarni c. in kr. vojaškega oskrbovalnega skladišča v Ljubljani na ogled položeni.

(V osrednje semenišče) v Gorici je za goriško nadškofijo letos sprejetih 12 novincev, mej katerimi so le 4 domačini. Tržaška škofija ima 18 novincev, vseh bogoslovcev skupaj 56. Poreška škofija ima dva novince, vseh bogoslovcev 11. Krška škofija ima tri novince, vseh bogoslovcev 8.

(Skrajna surovost.) Dan na dan se nam nudi prilika, da se moremo osvedočiti, kako surovi so nekateri tržaški časnikarji. Najnovejši dokaz nam je podal „Il Piccolo della Sera“ v svoji številki z dné 30. septembra, ko je zopet nesramno napadel našega poslanca Nabergoja. O vrlém možu pravi, da je v Trstu žejen, v Ljubljani pa stekel. V Tržaškem zastopu da milim in sladkim glasom prosi vode, v Ljubljani (pri velikej skupščini družbe sv. Cirila in Metoda) pa da strastno in strupeno napada isti magistrat. Jeli morda gosp. Nabergoj ob tej priliki lagal, ni li govoril gole resnice?! Morda ni res, da se magistrat brani osnovati in vzdrževati slovenske ljudske šole vzlic prošnji velikega števila slovenskih očetov? Vi uprašate, v katerih Slovanov imenu se je g. Nabergoj zahvalil družbi sv. Cirila in Metoda. Odgovor na to vprašanje dajejo točno in jasno vsakdanji izkazi prispevkov tržaških Slovencev na korist rečene družbe. Ako Nabergoj zahteva v mestnem zastopu vode za okolico, stori le, kar mora storiti; je-li to greb, ako okoličanski poslanec opominja tržaški mestni zastop na njega dolžnosti do okoličanov? tritožbe g. Nabergoja glede postopanja mesta za zastopa proti nam Slovincem neso krivične, ampak imajo svoj izvor v nasilstvu, s katerim nas dušite in pestite. „Edinost“

(Avstrijanstvo mestnih starešin v Trstu.) Minolo soboto smo bili zopet priča, kako se tajno tepta v tržaškem mestnem zboru avstrijski čut. Zbor sam, kakor tudi velikolaška galerija pokazala sta, da sta jima Avstrija in njena čast španjska vas in kako težko dé mestnim očetom in židovski sodrgi, da kdo v zboru o Avstriji samo zine. Okoličanski poslanec, dr. Andrej Sancin, je namreč predlagal, da se tržaški mestni svét pridruži sklepu mestne delegacije ter izrazi svoj srd in sožaljenje nad nečudenimi hudobijami, koje so učinjali nedavno v Trstu nekateri irredentarski hudodelci, metajoč petarde. Krepek govor okoličanskega poslanca je zboru kmalu presedal in M. Luzzatto se ga je tako naveličal, da je govornika prosil, naj konča. Posl.

Consolo se izraža, da je pričakoval od „zdravega razuma“ dr. Sancina, da ne bo več obudil stvari, ki je bila povod tolikemu sumničenju našega mesta. Ako bi se stvar v mestnem zboru ponovila (ako bi se torej mestni zbor sam spoznal lojalnim in udanim občeni državi), bila bi to nezaupnica mestnej delegaciji, koja je enak ukrep napravila že 1. sept. Dalje se Consolo s posl. Sancinom še nekoliko ponorčuje. Slednjič se odloči, da se preide preko predloga dr. Sancina na dnevni red. Galerija je ta sklep burno odobraval! Enakim očitno protiaustrijskim ukrepom je osrednja vlada že navajena. Lahoni si izmišljajo vsakovrstnih izgovorov, da le ne pokažejo svojega očitnega sovraštva proti onej vladi, katera tako milo ž njimi ravna. Trst mora sčasoma zgubiti „sramotilen“ naslov „la città fedelissima“ — za kar pridno skrbé tržaški mestni očetje!

(50.000 gld.) znaša glavni dobitek dunajske razstavne loterije Čitatelje. opozarjamo, da je žrebanje dné 30. oktobra, ker je razstava podaljšana do tega dné. Srečke so večinoma poprodane.

Telegrami.

Dunaj, 5. oktobra. Vsled popolnoma pristnih poučil je povsem neosnovano poročilo nekega tukajšnjega lista, da bo vojni minister Bauer odstopil.

Dunaj, 6. oktobra. Princ Waleski je nepoznan došel sem.

Mürzzuschlag, 5. oktobra. Cesarja sta se odpeljala danes dopoldne v Radmer med burnim pozdravljanjem obile množice. Ko sta se peljala iz Mürzstega v Neuberg splasil se je eden izmed konj in zlomilo se je oje. Potem sta se odpeljala v Radmer nepoškodovana na rezervnih vozovih. V Radmeru so ju sprejeli princ Arnolf Bavarski, lovcu gostje, oblastva in duhovniki.

Berolin, 5. oktobra. Nasproti opazkam listov, da avstrijski ministri niso bili navzoči pri prihodu nemškega cesarja, omenja „Nordd. Allg. Ztg.“, da je oficijalno nemški cesar prišel na Dunaj že pred dvema letoma, sedaj pa je prišel na povabilo avstrijskega cesarja le na lov, ter je na potu obiskal tudi Dunaj. Taaffe ne nasprotuje avstrijsko-nemški zvezi, ker je njegovo delovanje mejeno le na notranjo avstrijsko politiko. Inčno pa je, da se v to vtikati Nemčija nima nobenega vzroka.

Haga (Haag), 6. oktobra. Kakor poročajo posebna poročila, ne bo leha kralj za mrzlico, temveč se ga le zdaj pa zdaj loti ter kali njegovega duha. Méni se, da ni nevarnosti. Kraljica in princesinja ste se peljali včeraj iz gradu Loo na sprehod. Bržkone se kraljica ne more baviti z državnimi opravili. V kratkem se pričakuje pravilo vlade, da se uredé opravila državna.

Madrid, 6. oktobra. V Saragosi je bil včeraj katoliški kongres otvorjen. Mej drugim se je vršilo posvetovanje o položaji sv. očeta.

Barcelona, 6. oktobra. V bolnišnici barcelonski je zbolelo včeraj pet oseb za kolero, dva od njih sta umrla.

Vremensko sporočilo.

Dan	Cas	Stanje		Veter	Vreme	Mokrine na 24 ur v mm.
		zrakomera v mm	toplomera po Celsiusu			
7. u. zjut.		744.6	11.4	sl. svzh.	jasno	
5. 2. u. pop.		743.5	22.2	"	"	0.00
9. u. zveč.		743.8	17.0	"	"	

Srednja temperatura 11.0°, za 2.3° pod normalom.

Dunajska borza.

(Telegrafično poročilo.)
6. oktobra.

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	87 gld. 95 kr.
Srebrna " 5 1/2 " 100 " " 16%	88 " 50 "
5% avstr. zlata renta, davka prosta	106 " 95 "
Papirna renta, davka prosta	101 " 15 "
Akcije avstr.-ogerske banke	968 " — "
Kreditne akcije	308 " — "
London	112 " 95 "
Srebro	— " — "
Francoski napoleonid.	8 " 92 1/2 "
Cesarski cekini	5 " 36 "
Nemške marke	55 " 42 1/2 "

Poslanica.*)

Na vsestranska vprašanja, zakaj slov. delavsko pevsko društvo „Slavec“ ni sodelovalo in niti bilo zastopano pri slavnostnem večeru, prirejenem na čast zbranim slovenskim poslancem, odgovarja podpisani odbor naslednje:

Društvo „Slavec“ bilo je vabljeno, naj sodeluje in naznani svoj vspeved. Vsled tega je odbor vse potrebno ukrenil, da „Slavec“ dostojno proslavi — ta velevažni sestanek narodnih zastopnikov in je svoje sodelovanje zagotovil. — A v naše veliko presenečenje naznanilo se nam je, da je čitalniški povski zbor sklenil, da pri slavnostnem večeru nikakor ne sodeluje, gospod predsednik čitalniški pa se odločno izrazil, da se za ta večer tudi dvorana čitalnična ne prepusti, ako bi društvo „Slavec“ sodelovalo pri tej slavnosti.

Ker nam je bilo torej na tak način sodelovanje zabranjeno, bila nam je nemogoča vdeležba.

To objavimo v pojašnjevanje, dostavljamo pa še, da je društvo „Slavec“ pri vsaki narodni slavnosti drage volje sodelovalo in si je v svesti, da je povsod čast društva tudi dostojno rešilo.

V Ljubljani, dné 4. oktobra 1890.

Odbor slov. del. pevskega društva „Slavec“.

*) Za vsebino pod tem naslovom vredništvo ne prevzame odgovornosti.

Zahvala.

Podpisana zahvaljujem tem potom vse prijatelje in znance, prečastito duhovščino, gg. bogoslovce in vse, ki so se vdeležili pogreba gospoda

Jakoba Mihelič-a,
bogoslovca 3. letnika,

ter mu poklonili krasne vence. Posebno pa zahvaljujem č. gg. semeniške profesorje in čast. g. kanonika dr. Kulavica, da so se vdeležili imenovanega sprevoda.

V LJUBLJANI, dné 6. oktobra 1890.

(1) **Marija Čemažar.**

Tužnim srem javljam vsem sorodnikom, prijateljem in znancem prežalostno vest, da je moj preljubljeni soprog, oziroma oče, gospod

Aleksander Ličan,
posesnik in trgovec itd. itd.,

po dolgi in mučni bolezni, previden s svetimi zakramenti za umirajoče, dné 4. oktobra 1890 v 50. letu svoje dōbe mirno v Gospodu zaspal.

Truplo predragega ranjkega se bo de izročilo v ponedeljek, 6. oktobra 1890, ob 10. uri dopoldne na pokopališču v Trnovem materi zemlji.

Sv. maše zadušnice opravile so bodo v župnijski cerkvi trnovski.

Nepozabljeni ranjki bodi priporočen v blag spomin in molitev.

V ILIRSKI BISTRICI, dné 4. okt. 1890.

(1) **Ivanka Ličan.**

Toni Slovak, roj. Šerman,

Franc Slovak,

poročena.

V Ljubljani, 6. oktobra 1890.

Dunajske razstavne srečke à 1 gl.

Le malo jih je še!

11 srečk 10 gld.

6 srečk 5 gl. 50 kr.

Glavni dobitek

50.000

gld. vrednosti.

Žrebanje že 30. oktobra.

Srečke po 1 gld. pri C. C. MAYER-ji v Ljubljani.